

EMPERYALİST ÜLKELERDE İŞÇİ EYLEMLERİ

Aydınlık Gazetesi, 31 Ekim 2011

Yıldırım Koç

Yunanistan'da eylemler yaygınlaşarak sürüyor.

Peki, Fransa'da ve ABD'de durum ne? Orada da yaygınlaşıyor, militanlaşıyor mu? Hayır.

Almanya'da, İngiltere'de, Norveç'te, İsveç'te, Finlandiya'da, Danimarka'da, Belçika'da ne oluyor? Sessizlik. İtalya biraz hareketli, o kadar.

Yunanistan'da eylemler oluyor, çünkü Yunanistan emperyalist bir ülke değil.

Emperyalist ülkelerdeki eylemleri, yükselen yeni bir devrimci dalganın ilk belirtileri zannederek, insanlığın kapitalizmi tarihin çöplüğüne atma mücadelesinde ağırlığın emperyalist ülkelerdeki sınıf mücadelesine kaydığını savunanlar, bir kez daha hayalkırıklığına uğrayacaktır.

Bu eylemlerin, işçi sınıflarının küreselleşmeye karşı enternasyonal dayanışmasının göstergesi olduğunu sananlar da hayal dünyasında yaşamaktadır.

12 yıl önce, 28 Kasım-3 Aralık 1999 günleri ABD'de Seattle'da Dünya Ticaret Örgütü'ne karşı büyük gösteriler yapılmıştı.

Yer olsa da o yıllarda emperyalist ülkelerdeki küreselleşme karşıtlığı konusunda yazılan övgüleri aktarsam. O günlerde emperyalist ülkelerin işçi sınıflarına umut bağlayanlar, geriye dönüp o yazdıklarını okuduklarında ne düşünüyorlar acaba? Yoksa onların unutulmasını mı yeğliyorlar?

Acaba o eylemlere katılanlar şimdi neredeler?

Eğer tarihsel bakış açısından yoksunsanız kolayca havaya girip, yanlış umutlara kapılırsınız.

Bugün de durum aynı.

Emperyalist ülkelerin işçi sınıflarının anti-kapitalist mücadeleyi yükseltebilmesinin yolu, tüm dünyada anti-emperyalist mücadelenin başarısından geçmektedir. Bizim anti-emperyalist mücadelemiz mevzi kazandıkça, emperyalist ülkelerdeki sınıf mücadelesi gelişecektir. Emperyalist ülkelerin işçi sınıflarının enternasyonalist dayanışmayı hatırlamaları da, ancak ondan sonra mümkün olacaktır.

Peki, bazı ülkelerde zaman zaman gelişen ve saman alevinin ötesine gitmeyen eylemlere ne demeli?

Bir kere, bu eylemlerde emperyalist ülkelerin işçi sınıflarının büyük bölümü yok. Sendikaların etkisi de ya yok, ya sınırlı. Seattle kadar bile olamıyorlar.

İkincisi, bu eylemler genellikle gençlerin, azınlıkların, toplumsal dışlanmaya maruz kalanların tepkileri.

Üçüncüsü, eylem fetişizmine karşı bizi F.Engels ta 1879 yılından seslenerek, uyarıyor.

F.Engels, 17 Haziran 1879 tarihinde Eduard Bernstein'a yazdığı mektupta şunları söylüyordu:

“Geçmişteki birkaç yıldır (ve günümüzde) İngiliz işçi sınıfı hareketi bir propaganda ve örgütlenme yolu veya aracı olarak değil de, nihai amaç olarak daha yüksek ücretler ve daha kısa süreler için umutsuz bir biçimde dar bir grevler halkacığını tanımlamaktadır. Sendikalar ilke olarak ve kuruculuk belgelerinde tüm siyasal eylemi bile yasaklamakta ve böylece işçi sınıfının herhangi genel faaliyetine sınıf olarak katılımı da engellemektedir. İşçiler siyasal olarak Muhafazakarlar ve Liberal Radikaller olarak, Disraeli (Beconfield) bakanlığı destekçileri ve Gladstone bakanlığı destekçileri olarak bölünmüşlerdir. İnsan burada (tam anlamıyla) bir işçi hareketinden yalnızca grevler olduğunda söz edebilmektedir ve bu grevler kazanılsa ya da kaybedilse, hareketi bir adım bile ileriye götürmemektedir. Bu tür grevleri (ki bunlar iş hayatında son birkaç yılda fabrikalarının ve imalathanelerinin kapatılması için kapitalistler tarafından bir bahane olarak kullanılmak amacıyla kasıtlı olarak gündeme getirilmiştir ve bu grevlerde işçi sınıfı hareketi en küçük bir ilerleme bile sağlamamaktadır), örneğin Londra'daki *Freiheit* tarafından yapıldığı gibi, dünyaca önemli mücadeleler olarak şişirmek, yalnızca zarar vermektedir. Günümüzde kıtadaki (kıta Avrupasındaki, Y.K.) anlamıyla burada gerçek bir işçi hareketinin bulunmadığı gerçeğini gizlemek için hiçbir çaba gösterilmemelidir, ve bu nedenle inanıyorum ki, buradaki sendikaların yaptıkları konusunda herhangi bir rapor almazsan şimdilik fazla birşey kaybetmiş olmayacaksın.”